

РЕШЕНИЕ

№ 385

гр. Пазарджик, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Лора Анг. Герова
като разглежда докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело № 20235220102067 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

По реда на чл.422 ГПК са предявени установителни иски по чл.149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД за съществуване на вземането по издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за заплащане на следните суми: 266.37 лв. - цена на топлинна енергия за периода м. май, 2019г. – м. април, 2021г., ведно със законната лихва от 30.11.2022г. до плащането; 44.46 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2020г. – 28.10.2022г.; 26.41лв. - такса за дялово разпределение за периода м. октомври, 2019г. – м. април, 2021г., ведно със законната лихва за забава от 30.11.2022г. до плащането; 5.87 лв. - мораторна лихва за периода 01.12.2019г. – 28.10.2022г.

Ищецът „Т***“ ЕАД, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр.***, твърди, че ответниците Д. К. В. с ЕГН ** от гр. П** и К. Й. В. с ЕГН **** от гр.Со** са негови клиенти на топлинна енергия за битови нужди в качеството им на собственици на топлоснабедн имот в гр.Со** който са придобили по наследство от своя дядо г. Д. Д. с ЕГН *****, починал на **г. Твърди, че за периода м. май, 2019г. – м. април, 2021г. е доставял топлинна енергия за битови нужди до имота на ответниците, чиято цената е определена от дружеството за дялово разпределение „МХ ***“ ООД, за което

ответниците също дължат такса. Поддържа, че цената на топлинната енергия и таксите не са заплатени. Твърди, че поради неизпълнението за ответниците е възникнало задължение да заплатят обезщетение за забава в размер на законната лихва. Ищецът твърди още, че се е снабдил със заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу ответниците за заплащане на вземането съобразно техните дялове - по 1/2 част от дълга, която е връчена на длъжниците при условията на чл.47, ал.5 ГПК. Иска от съда да установи съществуването на вземането в размера по заповедта за изпълнение. Претендира присъждане на разноски в исковото и в заповедното производство.

Ответниците, представлявани от особен представител по чл.47, ал.6 ГПК, оспорват иска при твърдение, че не са страни по материалното правоотношение, тъй като не са собственици или титуляри на ограничено вещно право на ползване върху процесния имот. Не оспорват размера на иска - количество на доставената топлинна енергия /след уточняване на писмения отговор в първото заседание/. Предявяват възражение за погасяване на задължението по давност.

Третото лице – помагач не е изразило становище.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

За основателността на главния иск ищецът следва да установи, че е доставил топлинна енергия на ответника, който има качеството на клиент на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ /притежава или е ползвател на топлоснабден имот в сграда ЕС/, количеството на ТЕ, цената и нейната изискуемост.

По иска по чл.86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

Спорният въпрос между страните е дали ответниците имат качеството на клиенти на топлинна енергия. Ищецът обосновава това тяхно качество с притежаване на право на собственост върху топлоснабдения имот – самостоятелен обект в сграда ЕС. Твърди, че собствеността е придобита по наследство, оставено от титуляра на партията г. Д. Д..

От представения договор за покупка на жилище по реда на чл.117 ЗТСУ е видно, че процесният имот първоначално е придобит в съсобственост при

равни части /вж. чл.30, ал.2 ЗС/ от наследодателя г. Д. Д. и съпругата му п в с-Д.а.

От представеното удостоверение за наследници е видно, че г. Д. Д. е починал на **г. и е оставил за наследници по закон п в с-Д.а – преживяла съпруга с дял $\frac{3}{4}$ ид. части от имота и т и В. – непълно осиновена дъщеря с дял $\frac{1}{4}$ ид. част. Двете също са починали, като първата е наследена от своя брат с в сов, а втората е наследена от ответниците К. Й. В. – преживял съпруг и Д. К. В. – дъщеря. Всеки от ответниците е призван да наследи равен дял от наследството /вж. чл.9, ал.1 ЗН/, т.е. по $\frac{1}{8}$ ид. част от имота. Ищецът обаче претендира от ответниците пълната цена на доставената топлинна енергия, въпреки размера на техните наследствени дялове. Не е предявил претенция срещу наследника с в сов, чийто дял от имота е най-голям – $\frac{3}{4}$ ид. части. Същевременно представените от ищеца съобщения към фактури за цената на топлинната енергия са съставени на името на с в сов. Не е представен договор за доставка на топлинна енергия с ответниците, нито фактури, в които те фигурират като получатели на стоката.

Освен това, наследяването като придобивен способ предполага, че призованите към наследяване наследници са приели наследството. В тази връзка на основание чл.146, ал.2 ГПК съдът е указал на ищеца, че не е представил доказателства, че ответниците са приели наследството. До приключването на съдебното дирене такива доказателства не са представени и не са посочени от ищеца. Не е установено и кой е заплащал цената на топлинната енергия след смъртта на наследодателя и неговата съпруга, с което действие наследникът – платец би приел наследството. Затова следва да се приеме, че ответниците не са приели наследството, не са собственици на процесния апартамент и следователно не са клиенти на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ.

На съда е известно решение №437/17.01.2012г. по гр.д. №70/2011г. на ВКС, III г.о., в което е прието, че разпоредбата на чл.48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорност по чл.60 ЗН от момента на откриване на наследството до доказване на приемането на наследството по опис или на отказ от наследство.

На първо място, цитираното решение разглежда различна хипотеза, тъй като се отнася до отговорността на наследниците за задълженията на

наследодателя – тези които са възникнали приживе и са част от наследството, какъвто не е настоящия случай. Процесното задължението е за заплащане на ТЕ, която е доставена след смъртта на наследодателя. Затова за отговорността на ответника е от значение дали той самият има качеството на клиент, т.е. дали е придобил по наследство правото на собственост върху топлоснабдения имот /дали е придобил активите на наследството, а не дали е наследил задълженията на наследодателя/.

На следващо място, настоящия съд споделя преобладаващата съдебна практика на ВКС, според която наследството не преминава по право и автоматически към наследниците. При откриване на наследството със смъртта на наследодателя, лицата, които имат право да наследяват се призовават към наследяване. Придобиването на наследството става с приемането му и има обратно действие, т.е. от датата на откриване на наследството. До приемането важат разпоредбите на закона, които уреждат статута на незаетото наследство – чл.58 ЗН. Цитираната разпоредба дава ограничени права на призованите към наследяване законни наследници да управляват наследството и да предявяват владелчески иски за запазване на имуществото. Невъзможността на наследниците да предявяват негаторни иски следва да се обясни именно с факта, че докато не приемат наследството те не придобиват вещните права на наследодателя върху имуществото. По същата причина те не могат да отговарят и за задълженията на наследството, освен като негови управители по чл.59, ал.2 ЗН. Именно затова в закона за наследството е предвидена възможност наследникът да бъде заставен да се произнесе по въпроса за приемане на наследството. Съгласно чл. 51, ал. 1, изр. 1 ЗН по искане на всеки заинтересован районният съдия може да определи на наследника срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Според чл. 51, ал. 1, изр. 2 ЗН, когато има заведено дело срещу наследника, което не може да се движи, тъй като той не се е произнесъл, дали ще приеме наследството срокът за приемане се определя от съда, който разглежда делото. Тълкуването на чл. 51, ал. 1, изр. 2 налага извод, че когато има заведено дело срещу наследник на починал в хода на делото ответник, което не може да се движи, тъй като той не се е произнесъл дали приема наследството, съдът му определя срок да заяви дали приема наследството или се отказва от него, само по искане на заинтересована страна по делото. Такава заинтересована страна е ищецът, тъй като той има интерес

да се установи безспорно кои са приелите наследството наследници на лицето, с което той има правен спор или спрямо което иска да установи правата си. Ако наследникът не отговори в срока по чл. 51, ал. 1 ЗН, той губи правото да приеме откритото в негова полза наследство – чл. 51, ал. 2 ЗН. Когато наследниците не са известни или когато не поемат управлението на наследството, районният съдия, служебно или по искане на заинтересуваните, назначава управител на наследството, който има правата и задълженията по чл.59, ал.2 ЗН.

От изложеното до тук е видно, че приемането на наследството не може да се презумира, а следва да се заяви от наследниците изрично или мълчаливо. Противното означава да се отрече съществуването на института на незаेतото наследство.

Съдът формира извод, че ответниците нямат качеството на потребители на топлинна енергия за битови нужди, тъй като не са собственици или притежатели на ограничено вещно право на ползване върху топлоснабдения имот. Ето защо искът следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 ГПК ответниците имат право на съдебни разноски, но не са представили доказателства за направени разноски и такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска по чл.422 ГПК, предявен от „Т***“ ЕАД, ЕИК: ***, седалище и адрес на управление: гр.** против Д. К. В. с ЕГН ** от гр. П** и К. Й. В. с ЕГН ***** от гр.** за съществуване на вземането по издадената срещу тях заповед №92 от 20.01.2023г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д. №207/2023г. на РС – Пазарджик за заплащане на сумата от 266.37 лв. - цена на топлинна енергия за периода м. май, 2019г. – м. април, 2021г., ведно със законната лихва от 30.11.2022г. до плащането; 44.46 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2020г. – 28.10.2022г.; 26.41лв. - такса за дялово разпределение за периода м. октомври, 2019г. – м. април, 2021г., ведно със законната лихва за забава от 30.11.2022г. до плащането; 5.87 лв. - мораторна лихва за периода 01.12.2019г. – 28.10.2022г.

Решението е постановено при участието на „МХ ***“ ООД, ЕИК: **, седалище и адрес на управление: гр. **3, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____